

Ноември 2010

Някъде из Турция или северен Ирак, вместо да се приберем според първоначалните планове, решихме да продължим. Кавказ се оказа на една крачка и само за час-два в интернет разбрахме, че грузинска виза се давала на границата, а времето през Ноември също било поносимо. Направих кратък пътеводител от десетина ръкописни реда върху хвърчащ лист и прекосихме източна Турция от юг на север. Отне ни само една нощ с автобус, а след още ден почивка бяхме на границата. Върнете се назад – ни каза служител на КПП-то... имайки предвид само да отстъпим няколко крачки, за да ни снима камерата. И след 15 минути бяхме в Грузия. Говорите ли руски? – попитах първия човек, а той даде подробни напътствия как да стигнем и до автогарата на Батуми и до града, в който мислехме да преспим – Зугдиди. Явно нямаше да има грижи с комуникацията, а край пътя се заредуваха овощни дръвчета, ливади и трева с така непривичния зелен цвят. След два месеца, пълни с жълти, каменно-пустинни пейзажи, с изпепелени червено-кафяви скали, с ждрела в гипсови оттенъци и кирпичено шарени градове, след два месеца през които зеленият цвят бе само рядко срещан ориентир за наличието на вода, сегашните гледки в зелено напомняха за красотата на позабравената родна природа. Едва късно навечер намерихме подслон при две жени с две малки деца.

Хотелите в Грузия са сравнително скъпи, но много от местните дават стаи под наем. Дали децата, дали майка и татко се изнасят за няколко дни от стаите си и ги преотстъпват на туристите. Често ни предлагаха и храна в добавка към стаята, което е добра алтернатива на постната и леко скъпа кухня по ресторантите. В Зугдиди попаднахме на семеен двуетажен комплекс от постройки, оградящи голям вътрешен двор. Някои помещения служеха за фитнесзала, други не се използваша изобщо, а там където липсваха къщи имаше масивна ограда. Покойният прадядо бе вдигнал и „спаская башня“ в северната част на двора. Първоначално кулата ми заприлича на камбанария, но след време в Сванети успяхме да разгледаме по-обстойно подобни постройки с укрепителна и отбранителна цел. А семейството се състоеше от баба, дъщеря и две внучки, които докато бяхме в хола тихо играеха на компютър, прикривайки любопитството си. „Този компютър им е подарък от Саакашвили“ – каза гордо майката, а след известно време стана дума и за войната преди няколко години. „Границата е ей там, може да плюнеш от другата страната... имаше и руснаци и абхазци и татари и само чакаха да влязат. Тръгнахме да бягаме, самолети бомбиха башнята ни, а после в града не остана никой.“ Едва ли вече някой отрича, че първата провокация на войната през 2008 г. е грузинско дело, но в последствие войната бе стигнала и до Абхазия, а там руснаците бяха ударили първи. Тази местна женица с пълно право ги ненавиждаше... тръгне ли надолу каруцата – пътища много. След войната местните се бяха върнали в Зугдиди, но сега мъжете в къщата отново отсъстваха за неопределено време – Тбилиси е единственият град, способен да им предложи поне временна работа. Подобно бе и положението по други градове и села – жените пазеха имота и отглеждаха потомството, а безработните стопани бяха в столицата. След като споменахме, че сме тръгнали към Сванети, майката предложи да останем в малко село преди Местиа. Долината се наричала Бечо, а селото – Ушхвоанари. Там живеел техен роднина, който също давал стаи под наем. „Алберт е археолог и учител – много начетен човек. Ще му напиша и препоръчително писмо.“ И жената надраска 5-6 реда с грузински букви, напомнящи на арабска религиозна калиграфия или будистка медитация с перо.

Крайните квартали на Зугдиди, а и на всеки грузински град приличат на руска деревня. Дървени къщички, олющени стобори, големи засадени дворове и разнебитени селски улици. Палмите са единствените нехарактерни за Черноморието дръвчета, а климатът е доста по-мек в сравнение с нашето крайбрежие. Дори и през Ноември не се усещаше есента, каквато я познаваме от България, докато пътят не закриволичи към южните склонове на Кавказ. Движехме се по поречието на Енгури и бавно набирахме височина. Още на петата минута, след като се качихме в маршрутката, шофьорът Шамил успя да вкара предната й гума в канализационна шахта, но вече по пътя и явно посъбудил се, той напредваше с лекота по завоите. Движение почти нямаше и около 9 спряхме на крайпътно ханче. Местните разтушиха умората си с чай, кафе и хачапури – традиционна питка, пълнена със сирене – а работниците, разширяващи пътя към Местиа също бяха вътре и пиеха водка и вино, надигайки многословни тостове. В калния двор на ханчето щъкаха няколко прасета, две кучета и кокошки с дебели кълки, а след като продължихме и минахме по железен мост над буйните води на реката се откриха пейзажи, подобни на тези около каракорумската магистрала в Пакистан... в леко умален мащаб. Склоновете и от двете ни страни станаха почти отвесни, горите отстъпваха място на рошави скали, а в далечината се белееха ледници. Южните масиви на Кавказ даваха представа за нрава на тези планини, но от другата страна на реката също се протягаше дълго, шеметно и на места подобно на лабиринт било, което с труднодостъпните си четирихилядници напълно отцепваше долината от останалите райони на Грузия. Малко след като свършиха крайпътните ханчета започнаха да се виждат отначало единични къщи, после ниви по поречието, отделни махали и постепенно цели села. Навлизахме в област, която въпреки териториалната и етническата си принадлежност към Грузия всъщност бе един отделен свят. По някое време над нас се показва красавецът Ушба (4700 м.н.в.). На следващия мост маршрутката спря, а посочвайки калното трасе на север Шамил излезе, разтовари двете ни раници и каза – „от тук започва Бечо.“

Подминахме някаква къщурка с граничари – все пак билото на десетина километра на север е границата с Русия – и след като споменахме името Алберт Квидзиани, те приятелски ни упътиха и проводиха. Движехме се по планински, сух път в поречието на малък приток на Енгури, а по него минаваха камиони, превозващи строителни материали към селата нагоре. След всеки камион пътят се покриваше с огромна и гъста пушилка, но търсената къща се оказва само на 2-3 километра. В двора й имаше разхвърлян дървен материал, от който десетина мъже сковаваха маси и пейки. Един брадат исполин с бяла коса и прошарена брада дойде до нас, обяснихме му от къде идваме и кой ни праща, а той леко се позамисли. „Къде смятате да спите?“ – попита ни сухо Алберт, в следствие на което ние извадихме препоръчителното писмо и го помолихме за съвет. Усетихме, че не идваме в съвсем подходящо време, но домакинът прочете писмото, размисли за момент и каза – „Може да останете в онази стая. Ирина ще ви я покаже.“ И след като Ирина ни показа стаята по някое време отново се появи Алберт. „Намирате ме в труден момент. Брат ми почина наскоро и утре ще правя помен. Ще дойдат 200 души. Няма да мога да ви покажа планината, но вие сами ще се разтърпете. Като мои гости искам утре да бъдете с всички други в 2 следобед на помена! Ще споделите нашата болка. И ако някой наоколо ви пита при кой сте, му кажете, че сте мои приятели... не познати или случайно отседнали, а мои добри приятели.“ Запомнихме фамилията на нашия добър приятел и потеглихме към планината. Преди време стопанинът на къщата, като изключение от грузинските правила бе напуснал Тбилиси, жена си и четирите си дъщери, за да се грижи за брат си и семейството му в Ушхваанари. Братът, чието име така и не разбрахме, навремето бил началник на заставата. Заболял от сърце и се мъчил няколко години, а сега жена

му Ирина и четиримата им сина се нуждаеха от помощта на Алберт. Бившият археолог работеше като преподавател по математика в селското училище – на заплата от около 200 лева.

През цялото време над нас се виждаше Ушба. Жените от Зугдиди споменаха, че обикновено той тънел в облаци и гледките към него били рядкост, но през цялата ни седмица из Сванети върхът сякаш на пук не се скри нито веднъж. Времето бе топло, безоблачно, не валя нито дъжд, ни сняг и почти нямаше вятър. Ушба с право е в категорията на най-натрапчивите (не мога да кажа „най-красиви“) върхове на планетата, защото от юг наподобява огромен, многоетажен пандишпан, поръсен със захар по високото. Едва от изток се виждат и северният и южният му подвръх (и двата на грузинска територия), разделени чрез дълбок улей, слагащ началото на ледника. Отвесните южни стени са по километър, но по-известна е друга северна стена, наречена – огледалната. Маршрути до върха има почти по всяко ребро, а премиерата му е преди повече от 100 години. Във времена, когато местните са го смятали за свещен, никой не повярвал на съселянина носач към първата експедиция, че Ушба е качен. Затова през следващото пълнолуние, носачът стигнал отново горе – този път сам – и запалил клада с наръча дърва, които домъкнал със себе си. Тръгнахме нагоре в долината и след първия мост се видяха още две села. Наоколо имаше и крави и прасета, ливади и дървени огради, стегнати с тел, а на места калта по пътя бе така дълбока, че се хващаме за оградите и стъпвахме на по-твърдо в основите им. Показаха се първи кули на по 4-5 етажа, като половината от тях бе в окаяно състояние. Обикновено входът им е поне на 3 метра от земята, до където се стига по полегата дървена стълба – за да може да се качат и животните. А вътре отвесни дървени стълби водят от етаж на етаж. Дупките помежду им са достатъчно големи, за да се провери човек или чувал, но и достатъчно малки, че да бъдат запушени с дебела каменна плоча. Кулите са само придатък към къщата и при поява на неприятел и хора и животни се прехвърляли при вече складираната храна и боеприпаси, след което оставяли врагът да настъпва етаж по етаж. Най-високата кула, на стръмен баир в Местиа бе с 6 етажа, а на площадката най-отгоре, подобно на амбразури бяха оставени процепи, през които свободно посипваш нападателя с камъни, стрели, вряло олио, екскременти и каквото друго имаш под ръка. Продължихме из първото село и липсата на хора напомняше на Родопите. Само тук-там се появяваше по някой, който пак така бързо изчезваше. След няколко махали се видя и началното училище, но децата в него едва ли изпълваха и една класна стая. В тези затънтени райони повечето хора изобщо не говореха руски. Магазини нямаше, но всичко друго освен виното – и хляба от „мамалига“, и сиренето, месото, яйцата, водката или млякото – селяните правеха сами. На няколко пъти се наложи да обясняваме, че не сме външни – отседнали сме при Алберт – и тъй като местните са едно голямо семейство, повечето от тях казваха – „да, жалко за брат му, непременно ще се видим утре!“. Но близкото роднинство бе също и голямо бreme за Бечо, защото момчетата не можели да си намерят невести. Сватба била разрешена едва с втората братовчедка и поради липса на достатъчно далечни посестрими, както и на време или възможност да се напусне долината за по-дълго, много 30-годишни „младежи“ нямаша собствено семейство и уплътняваха времето си с водка. Прибрахме се едва по тъмно. Селските жени, дошли на помощ на Ирина, бяха започнали да отрупват една стая с чинии, а най-старата малка и съсухрена баба на 80 години, която се оказа сестра на покойника подвикваше заповеднически и командваше другите. Няколко мъже, между които и Алберт бяха седнали на първата скована дълга маса и разпиваха. Седнахме при тях, сложиха ни две чинии с парчета месо, които местните захапваха и решеха с ножове пред устата си, а децата постоянно хвърчаха от къщата до масата и обратно, разнасяйки трилитрови буркани с вино. Виното беше леко

и ароматно, но местните пиеха след всеки тост на екс, а половината бяха пияни още преди да седнем. Сванетският вариант на хачапури се нарича квишдари, а освен кубдари (питки с кълцано месо) нямаше други мезета. Първата вечер се справихме блестящо и останахме почти трезви, когато мъжете, вече натръшкани по масите заминаха да спят. Малко по-късно между жените също се разрази голям скандал – всички излязоха на двора и вдигнаха олепия, като най-вече се чуваха проклятията на малката зла баба. Заспахме с предчувствието какво ще бъде утре, когато се съберат 10 пъти повече души...

Още преди обяд заприиха мъже. Събрахме се под навес, до който врише голям казан с кокали, месо и плътен бульон. Донесоха питки с чубрица и сол, а вместо чай или кафе пристигна първият трилитров буркан вино. Появи се и канче, с което мъжете един подир друг бъркаха в котела. С малко подправки и сол, тлъстата чорба можеше някак си да се преглътне, а вече погълнали по няколко мазни чаши мъжете спокойно преминаха на водка. С един роднина на покойника поговорихме на руски. Алберт бе прекалено зает, за да ни обърне внимание, а другите мъже приказваха на грузински и методично ми наливаха чаши с вино. Теди помагаше на жените, които разхвърляха салатата, мръвки и мезета по стотиците чинии, а от време на време жените минаваха през кухнята и за секунди също надигаха „мерзавчици“ на екс. В Русия чашите за алкохол имат поне 15 различни имена. Мерзавчик е доста голяма водна чаша за концентрат, но в Грузия сигурно съществуват други категоризации. На двора вече се ширеха 3 дълги маси с пейки от двете им страни и първите пристигащи гости сядаха само на една пейка. Върху нея не се сервираше и хората просто изчакваха да бъдат подредени другите две маси. Докато чакаме се запознахме с Афи Гигани – известен алпинист от Местиа, два пъти стигнал до Еверест и не знам колко пъти на Ушба. До него седна учителят му по алпинизъм – 84 годишен левент с традиционна сванетска шапка – първи другар на една друга легенда в алпинизма – Микеил Хергиани. Поговорихме за върховете наоколо, а Ушба сияеше сякаш на педя пред нас – малък бял облак бе покрил част от него като шапка, но цялото останало небе се синееше. Афи Гигани се оказа учудващо скромен и симпатичен човек. Приказваше малко и за себе си и за планините, но отговаряше доколкото може на всички въпроси. Бил авиодиспечер на летището в Местиа, а шефовете му давали достатъчно отпуска. Остави мейл и телефон – ако някой иска да се възползва – да ми пише. А старчето не обели дума и само седеше до нас с достолепно изправено тяло. Очите му в приятелска усмивка мижеха под слънцето. Появи се един камион граничари, а вече дойдоха жени и деца и от околните села и долини. Трапезата бе подредена, заедно с месото и салатата се появиха чинии с грозде, ябълки, райски ябълки и малки сладки, подобни на лимон цитрусови плодове (с много семки и вкус на фурма), които местните наричат пехо. Сладко от пехо и от други горски плодове също се сервира с всяко ядене, както и грузинският кетчуп, който изглежда като сладко от шипки, но всъщност е съвсем друг на вкус. Седнахме – Теди като единствена до мен на мъжката маса, а другите жени – на женската. По някое време всички се изправихме и думата взе човек, който видяхме още предния ден из ливадите. Неговата роля бе да вдига тостове и въпреки че в Бечо той също бе роднина на покойния, по принцип това не е задължително. Тамада е думата, с която местните го наричаха – човек имащ дар слово, приятен глас, добри обноски и нещо в главата. Последва няколко минутна реч на грузински, която всички уважиха с първата изпита до дъно чаша. Преведоха ни, че първият тост бил за покоя на мъртвите. Хапнахме по няколко хапки и хората отново се изправиха. Този път пихме за здравето на живите, а после се заредуваха наздрависи и за селото и за роднините и за тъжната маса. Дойде време на тост за майките, жените в кухнята и за веселата маса. Малко по-късно жените донесоха по още една чаша. Тъй като бяхме на вино отказахме

втората чаша, но ни обясниха, че тя всъщност не била за разремител. Оказа се че преди няколко дни починала и леля на Алберт и всеки тост трябвало да се почето с две чаши – на екс естествено. Дойде ни нанасно, но местните се учудиха – „ами ако бяхте дошли на сватба? Там се пие с по 5-6 чаши.“ Не помня дали точно на панихидата се появиха и онези грузински чаши със сферично дъно, така че веднъж пълни да не може да се оставят на маса. Вместо буркани с вино, заприиждаха буркани с водка. Трябваше особено да наблегнем на храната, за да не се превърнем в тези, които още към 4-5 кълмнаха над чиниите. Но веднага се появиха я жените, я приятелите им и ги отнесоха. Зачервени, граничарите си тръгнаха вкупом малко по-късно. Към 5-6 избистрихме политиката и приятелските отношения на народите около Черно море. Питаха ни как България е станала член на НАТО, защото това е мечта на всеки грузинец. А когато върховете се скриха и небето притъмня, малкото оцелели от панихидата се събраха в кухнята на топло. Решихме, че няма никакъв проблем утре да качим и даже да траверсираме Ушба. Всички мъже си легнаха най-късно в 9, а из разкъсаните ми спомени остава и една задявка с бабата, която на връщане от тоалетната ми препречи пътя с две ръце. Явно съм искал да се прибера, минавайки през стаята отрупана с чинии, а моряшката ми походка не е вдъхвала доверие. Бабата ме натири да се прибера през градината, събуждайки Теди, която отвори другата врата. На следващата сутрин се събрахме отново в кухнята и домакинът сложи пред нас нов буркан от неизчерпаемите запаси вино – „Алберт батано – пием последна символическа чаша. Съжалявам, че пристигнахме в неподходящ момент, но ти ни подслони като приятел!“ Е, изпихме и втора чаша, пак символично... Сбогувахме се с Алберт Квидзиани, Ирина и децата и поехме по калния път към Местиа. Главата ми пулсираше, но след като се настанихме в Местиа – при Тарас Джапаридзе, отново по роднинска линия на клана от Бечо – отпразнувахме и рожден ден на Ваша. Ваша ставаше на 50 години и бе селянин от Местиа, който по гимнастърка клечеше наред улицата пред оградата на къщата си. До него имаше друг съселянин с чинийка хляб, сирене и чубрица, а в стратегическа близост до двамата се мъдреше бутилка самоделна водка. След втората водка на екс главата ми просветна, но въпреки това почувствах голямо облекчение, когато на същата вечер при семейство Джапаридзе, наред със супата, кокошката, грузинския кетчуп и сладкото се появи само един горещ чайник, малко сок и кана кафе.

В Местиа в момента се разширява летището. Десетки камиони извозват чакъл от реката към пистата, на която само след година-две тук всекидневно ще кацат и международни полети. Коритото на реката вече е доста по-широко от това на снимките преди 20 години, а нивите бързо изчезват. Местните все още предлагат стаи от къщите си, но е достатъчно да бъде променен законът за лицензиране на хотелите и нови инвеститори ще им отнемат този доходен бизнес. На юг от града се вижда широка просека в гората за лифт, издигащ се над 13 километра писти. Много квартали на Местиа са обезлюдени, плевните и кулите с малки изключения са изоставени, но в центърът масово се строят дървени хотелчета на по 3-4 етаж с механи. Банка и поща има, но банкоматът все още не работи с чуждестранни карти. Старата хижа на изток вече изцяло е порутена – останал е само бетон. Явно такава е съдбата на всеки нов туристически център. Тръгнахме на север в посока Ушба и минавайки покрай запуснати, каменни овчарски колиби и старци събиращи дърва, само за час стигнахме до Джвари – кръст на ръба на високото плато. От там по изровен път се качихме още нагоре и нагазихме в сняг, който над 2000 м.н.в. стана плътен. В страни се виждаха дървени постройки, които може да се ползват като заслон, а теренът под 2500 м.н.в. все още е сравнително равен, даже с няколко езера. На запад за 6-7 часа се стига пеш до Бечо или Ушхоанари през превал висок колкото Мусала, но това са само подножия

в Кавказ – истинските предизвикателства започват по ледниците на север около Ушба или на изток към Тетнулд (невестата на Ушба – поверието твърди че те са вкаменени, гледащи се влюбени) и Шхвара – първенецът на района и на Грузия. Едно от богатствата на района е водата, а ВЕЦ-ът доставя електричество в такова изобилие, че поне за местните то е без пари. Надвечер кулите и църквите на града обилно се осветяват от прожектори и топлата им жълта светлина дава съвсем друг облик на мястото. Стига да не бяха стотиците лаещи кучета. А по дефилето на бурната, тясна река има два извора с нарзан – лековита вода, извираща направо в газирано състояние. Единият извор е червен с манган и желязо за черния дроб (ако водата се консумира без водка), а в другия имало соли и лекувал стомаха.

След гледките към тези горди и недостъпни масиви се спуснахме с лека неохота обратно в ниските и по-южни части на Грузия. Основните забележителности в останалата част на страната са църквите и манастирите с така типичната за тези райони семпла и отсечена архитектура. Грузинското християнство още от древни времена е било преграда за мюсюлманите от север на Кавказ и турците от юг. И досега болшинството дори сред младежите се прекръстваше, когато пътувайки в автобус подминавахме черква, а групите от ученици също бяха често срещана гледка из манастирите. Сватбите в събота, когато заедно с младоженците и гостите припяват на църковния смесен хор са една величествена и успокояваща гледка, а понякога на гробищата под камбанариите се събират хора на тълпи, изпълняващи друг странен ритуал. Традицията на мъдреците (или старците) е разпространена не само в Русия, но и в Грузия. Това са хора обикновено без висок религиозен сан, но с достатъчен респект сред местните, които идват при тях за съвет, приказка, утеха или предсказание. Достоевски добре е описал стареца Зосима в „братя Карамазови“, а след смъртта си тези хора остават също така дълбоко почитани. Гробовете им са обсипани с цветя, храна, бутилки вино или икони и тъй като мощите им все още „излъчват сила и енергия“ е често срещано около да тях да водят инвалиди в колички или на патерици или даже да полагат болни пеленачета в гроба. Малко е странно да видиш бебе, въртящо се из пелените си в пръстта на нечий гроб, но такива са местните поверия и старите традиции. Кутаиси и Мцхета бяха градовете с най-значима религиозна история, но и в Тбилиси има няколко по-големи храма, които си заслужава да се видят.

Остава да дам още няколко съвета за тази страна – неща, които изпитахме на свой гръб и които биха били полезни всекиму. Все още хората в Грузия не са забравили руския език. По-възрастните го говорят свободно, но младите имат трудности. При положение, че английският все още е рядко разпространен остават алтернативите да говориш на руски или да не бъдеш разбран. А ако говориш на руски неминуемо ще попаднеш и на тези, които имат фобия и към руския и към руснаците и към всичко свързано с тази култура, оставила своя дълбок отпечатък върху грузинците. В подобрите варианти при въпроси на руски изобщо няма да получиш отговор, а понякога ще те упътят погрешно или изгледат на криво. Естествено има и хора, които мислят извън тези смешни граници и те не са малцинство, но все пак не трябва да се прекалява с руския и човек би трябвало да научи поне няколко грузински думи. В началото питах много от хората дали им е неприятно да говорят на руски и дали изобщо да продължаваме разговора, но имаше и случаи, при които местните говореха с желание на руски, а след известно време ставаха подозрителни и агресивни. Няма да забравя как в Мцхета срещнах трима грузинци, изтрезняващи с водка в неделя сутрин. Тръгнахме да хапнем кхинкали (ястие подобно на руските пелмени), а най-пияният от тях тресна джипа на паркинга пред малкия ресторант. Докато ни сервираха, вдигахме тостове и се лееше водка нещата бяха все още под контрол, но в даден момент се

усетих, че единият от тях през няколко минути повтаря въпросите си към мен. Отдадох го на пиянството му, но щом той изрече „ти имаш ленинградски акцент“ ми светна, че човекът всъщност искал да ме хване в лъжа. Бяхме на 30-40 километра под Цхинвали (столицата на Южна Осетия) и изобщо не знам каква е концентрацията на руски шпиони по тези места, но името Юри определено тук не бе на почит. Имах късмет, че агресивният грузинец се напи до степен, в която отново стана дружелюбен, а после го откарахме да спи и приятелите му ме върнаха обратно пред квартирата. В Кутаиси – вторият по големина град в Грузия – който обаче не е в състояние да предложи работа на местните, Теди също имаше случка. По светло, още към 4 следобед двама келеси я бяха настигнали на стълбите към главната църква на града. По тези стълби често минават тълпи от поклонници, вярващи бабички или влюбени двойки, но в един безлюден момент някой бе запушил устата ѝ, а друг тръгнал да дърпа раницата. След като тя отначало изобщо не бе осъзнала какво ѝ се случва, скръстила ръце пред раницата си и презрамките ѝ малко по-късно били отрязани. Теди се отърва само с одраскания по лицето и синини по устата и гърлото, но още на същата вечер преодоля и страха от изживяното, който е по-травмиращ. Такива случки са често срещани по градовете, в които има повече казина или обменни бюра от всички останали магазини, банки и дюкяни. А аз също взех мерки и особено когато се движех сам из безлюдни местности понякога спирах, скривах се в страни от пътя и изчаквах да видя идва ли някой след мен. Запалвах цигара, седях 5 минути и обикновено нямаше никой, но един път съвсем из гората, мина точно човекът, който бях забелязал на тръгване и заради който бях спрял. Погледите ни се срещаха и сега той бе изплашеният, а след няколко минути той се върна обратно нагоре, подмина ме и повече не се видя. Ако понякога сте в група, може да направите следния експеримент. Нека един от вас остане встрани или върви на далечно разстояние от групата. Ще бъдете учудени колко погледи се събират около нея и какви сценки се разиграват зад гърба на групата... Най-накрая искам да спомена и една книга, която с право фигурира под №1 в библиотеката ми. Авторът ѝ се нарича Чабуа Амiredжиби, все още е жив и откъснат от светските дела живее в някой затънтен грузински манастир. Главният герой на едноименната книга е „Дата Туташиа“, а българското ѝ издание е старо, дебело и страниците лесно се отлепят и падат. Ще продължа да я раздавам на приятели и чета, до последния здрав лист... а и след него.